

HLÉIÐ SEM AFHJÚPAÐI ALLT Í LONDON WILKINSON

Næsti dagur var dagur algjörs frelsis.

Engir fundir.

Engin dagskrá.

Enginn bílstjóri.

Engin athöfn.

Ég gekk um Piccadilly Circus og augun leituðu alltaf í sömu átt.

Soho.

Þegar ég var yngri hafði mér verið tekið opnum örmum á þeim stöðum.

Ekki aðeins sem viðskiptavini.

Líka sem áhorfanda.

Velkomnum gesti.

Opinskátt velkomnum.

Með árunum lærði ég að veikleika á ekki að fela.

Það á að skilja þá.

Og þegar þeir skaða engan má jafnvel næra þá með því sem veitir okkur ánægju.

Ég gekk án þess að flýta mér.

London virtist rólegri en venjulega.

Kannski hafði borgin breyst.

Kannski hafði ég breyst.

Eða kannski voru þetta einfaldlega áhrif Maggy.

Frá því að ég kynntist henni virtist hver gata segja sögu.

Hver bygging virtist geyma minningu.

Hvert horn borgarinnar virtist tilheyra einhverjum sem var ekki lengur þar.

Í fyrsta sinn var ég ekki að skoða London.

Ég var að hlusta á hana.

Og þegar ég gekk yfir Piccadilly Circus, innan um ljósin, ferðamennina og gömlu draugana frá æsku minni, vissi ég að þetta var enginn hvíldardagur.

Þetta var aðeins hléið á milli einnar kennslustundar og þeirrar næstu.

Því daginn eftir myndi ég hitta frænku mína aftur.

Og með henni, að öllum líkindum, enn eitt brot af sögu sem enginn hafði enn lokið við að segja.

Ferdinando